

Digte

af Jens Mathias Katrinus Jensen

Halløj

Halløj, bette kahl, skryw nøj løstele å let,
læ wos si en bette gnaw ihva dæ vanker.
De er slet et så svær, de er blot å wend ed ret,
- å vos hvær især jo pusler mæ æ tanker.

Danmarks jord (efterårspløjning)

Pløje, pløje, dagen lang
lange lige furer.
Til plovbondens nynnesang
jern mod grunden skurer.

Pløje, pløje op og ned
fremad og tilbage
ager lang og ager bred
tid er ej at jage.

Pløje, pløje Danmarks jord
rig og sprød som guldet
strålesol og lys i nord
signer over muldet.

Pløje, pløje, tiden går
snart er jorden bunden
være må før jul indgår
pløjetråden tvunden.

Pløje, pløje, regn og rusk
hører med til sagen,
strålespil i hegn og busk,
veksler hele dagen.

Pløje, pløje, poesi
frem af guldhornsgemmet
furen, hvilken løngangssti
ind mod diademet.

Pløje, pløje dyb og bred
tunge, mørke strøomme
leve blidt i vinterfred,
hvile, sove, drømme.

Pløje, pløje, kend din tid
efter følger hvile,
seklets lov om solhvervstid
gennem vint'ren smile.

Vågne op ved forårgry
klar til dåd og dyrke,

give liv, som født på ny
slægt på slægt til styrke.

Thyland. - I storm og stille. (Hvor smiler fager)

Når stormen truer mod Thylands kyst,
og bølgen bryder mod klitter kolde,
når alvor knuger hver sømands bryst,
og stævn er vendt mod de våde trolde,
- da mødes trængsel med dådrig arm,
- da lutres længsel mod bliden barm.

Når flaget flænges af flammelyn
og roret rokkes af bræm og brænding,
da lyner øjet bag busket bryn,
af storm og kuling der tages kending,
og brydes trængsel med trods og tro,
- da er der bolværk bag bønnens bro.

Når storme hyle i sparsomt hegn,
og luften mørkes af tunge skygger,
når sandet slider den stride egn,
og dyret krumbøjet drøvet tygger,
- da sås der stålkorn i bondens bryst,
- da vokser viljen til dåd og dyst.

Når sneen fyger fra vilden sky,
og kulden knuger om hjem og hytte,
når natten hyller om land og by,
og trætte øjne blir søvnens bytte,
når bønnen bedes af strenge sind,
- da lukkes landet i himlen ind.

Når trolde trænge det stolte land,
og striber skæres i brink og bakke,
da bruser blodet i muld og mand,
- der bæres nødig en bøjet nakke -
- da lutres lødig i storm og flod
den skjulte id i det stolte blod.

Når atter vifter en vårlig vind
ind over thylandske bygd og byer,
og mørket flyr de betrængte sind
for lyse luftige sommerskyer,
- da fylkes fredsæl om Thylands kyst
en genfødt æt ved vort moderbryst.

Da grønnes atter den visne vang,
og tue bygges af flittig myre,
da løsnes atter den stængte sang,
og toner løftes af luth og lyre,
- da, - barm og bølge i favned lyst
skal synge sange om Thylands kyst.

Færre mæ aa pløw!

No lægger mi jowr nypløvved aa blød
beskikket den winter dæ kommer:
- ledt slokøre - næjsten - som om en fotrød
så tar, som den va mæ i sommer.

Men tænk sæ ilywl - om jen ka forstå,
te en plowfujjer sånt ka betå'en, -
men somti æ måt hold æ plow istå
fur å mærkk po æ mold mæ mi håen.

Kilde: Sydthy Årbog 1989, side 76-77.

